

Říjen

[Uvod Rady](#) [Minutové nesmysly](#) [Blahopřejeme](#) [Minigalerie](#) [Jan Čing HsiungVu](#) [Mše](#) [Zemřeli](#) [Děkujeme](#)

Milí přátelé,

pomalou a nenápadně se nám dny zkracují, ubývá slunečního svitu a teplota jenom občas dosáhne na úroveň letního standartu. Co je na však na podzimních měsících nádherné, jsou barevné proměny listů. Pak ta nádhera padá k zemi a mění se ve výživu pro stromy. Mám rád podzim a jeho proměny, snad ho miluji také proto, že podzim mého života mě teprve čeká. Jaký bude? To nevím. Nevíme ani, co bude za malou chvíli, natož abychom věděli, co bude za několik let.

Pevně však věřím, že můj život je v rukou Bbožích. On má se mnou své plány, na kterých já mohu vědomě participovat a utvářet je do konkrétních činů. Snad je to odvážné říci, že Bůh má s každým z nás svůj plán. Co naše svoboda? Ano, jsme svobodní, to je základ našeho učení, můžeme a máme svobodu činit/dělat, co se nám zlíbí. A přece Bůh má s námi své plány. Jak je to možné, nevím., Vvěřím –, to je tajemství a nádhera VÍRY.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Dreaming of Moravia

*My slender land
Reluctant to squander
Your colors not as bright
As distances one dreams of
Rather with dark rings under the eyes
With a cross and a hangover
Your name, my homeland,
Clings to the darkness of the vine.*

(Libuše Čácalová, translated by Věra Bořkovec)

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovi Tasemníkovi. Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Dábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla.

17. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Když se ve svém posledním dopise vyjadřuješ takd pohrdavě o obžerství jakožto prostředku na polapení duší, dáváš najevo jen svou neznalost. JKedním zy našich velkých úspěchů posledního století hje to, že jsme lidské svědomí v tomto směru tak otupili, že v celé Evropě neuslyšíš žádné kázání proti obžerství ani nenajdeš člověka, který by se kvůli němu trápil. Dokázali jsme to hlavně proto, že jsme své úsilí nesoustředili na přejíkdání, ale na mlsnost. Dobrým příkladem je matka Tvého pacienta, jak jsem se dočetl v jejím spise a jak by ses Ty mohl dovědět od Chlípouna. Překvapilo by ji (a doufjám, že jednou ji to také skutečně překvapí), kdyby se dověděla, že je po celý život otrokem této smyslovosti – a neví o tom jen proto, že jde o malá množství. Ale cožpak záleží na množství, když prostřednictvím lidského břicha a mlsného jazyka dokážeme vyvolat hašteřivost, nesnášenlivost, nelásku a sobectví? Chlípoun má tu starou paní pevně v hrsti. Hostitelky i služebnictvo z ní mají skutečnou hrůzu. Vždycky se odvrátí od toho, co jí nabídnou, upejpacvě si povzdechne a usměje se: „Ach, prosím, prosím ... chci jenom šálek čaje, slabého, ale zase ne moc slabého, a k tomue ten nejmenší kousíček doopravdy křupavé topinky.“ Chápeš? Vždycky chce něco menšího a levnějšího než to, co před nio postavili, a tak ji nenapadne, že její odhodlání dostat něco, co sama chce bez ohledu na potíže, které způsobí ostatním, je ve skutečnosti obžerstvím. Když se oddává svým choutkám, myslí si, že si něco odpírání. Jakmile před ní v plně obsazené restauraci nějaká přepracovaná sevírka postaví talíř, ona lehce vykřikne: „Ach, to je příliš mnoho! Odneste to a přeneste mi toho asi čtvrtinu!“ Kdyby se jí někdo ptal, řekla by, že to dělá proto, aby se neplýtvalo jídlem. Ve skutečnosti to dělá proto, že ten druh mlsnosti, kterým jsme ji zotročili, se urazí při pohledu na větší množství jídkla, než je to, které ona zrovna náhodou chce.

Ve svém posledním dopise ses jen tak mimochodem zmínil o tom, že pacient od svého obrázení stále navštěvuje jediný kostel a že s ním není úplně spokojen. Můžeš mi říci, cso tam vlastně děláš? Jak to, že jsi mi dosud nenahlásil, proč je věrný svému farnímu kostelu? Cožpak nechápeš, že pokud to nezpůsobila pouhá netečnost, je to velmi zlé? Jistě přece víš, že když někoho nedokážeme vyléčit z nábožných sklonů, snažíme se ho posílat po všech okolních kostelích, aby hledal ten, který mu „vyhovuje“, a aby se stal odborníkem na kostely.

Důvody jsou zřejmmé. Za prvé: vždy je třeba útočit na farní organizaci; je totiž založena na jednotě místa a ne na jednotě zálib. Sdružují se v ní lidé různých tříd a povah v tom duchu jednoty, který si Nepřítel přeje. Ale naopak: princip církevní obce dělá z každého kostela jakýsi klub, a jde-li všechno dobře, i kliku nebo frakci. Za druhé: tím, že hledá „vhodný“ kostel, se člověk stává kritikem tam, co se mu nelíbí, ale měl by bez komentáře a pokorně přijímat každou duchovní potravu, které se mu dostává. (Tady vidíš, jak je Nepřítel nízký, neduchovní a nenapravitelně lidový!) Tento postoj dokáže zvláště při kázáních vyvolat takovou atmosféru (pro nás vysoce nebezpečnou), v níž i otřepané pravdy zřetelně oslovují lidské duše. Stěží se najde kázání nebo kniha, které by nám neuškodily, když je člověk v takovém stavu přijme. Tak sebou tedy laskavě hod' a pošli toho hlupáka co nejdříve po okolních kostelích! Zatím s Tebou vůbec nemůžeme být spokojeni.

Vyhledal jsem si záznamy o dvou kostelích, které má pacient nejbliže, a oba se mají čím pochlubit. V prvním z nich je vikář, který tak dlouho rozmělnuje víru, aby ji zpřístupnil údajně nevěřícímu a prakticky založenému shromáždění, že ted' už to je on, kdo ohromuje farníky svou nevírou, a ne naopak. Už nahlodal křesťanství v mnoha duších. Obdivuhodný je i způsob, jakým odbývá bohoslužby. Aby ušetřil laiky všech „obtíží“, přestal číst všechna předepsaná čtení a žalmy a ted' stále omílá svých patnáct oblíbených žalmů a dvacet oblíbených čtení, aniž by si toho byl vědom. Nehrozí nám tedy nebezpečí, že by se on a jeho stádo z bible dověděli nějakou pravdu, kterou ještě neznají. Ale co když Tvůj pacient není pro tento kostel dost hloupý – nebo alespoň prozatím?

Ve druhém kostele máme otce Špičáka. Lidé často žasnou, co všechno jim dokáže tvrdit: proč jeden den mluví skoro jako komunista a druhý den není daleko od nějakého teokratického fašcismu; jeden den je to scholastik a jindy by zase úplně zavrhl lidský rozum; jednou je až po uši v politice a druhý den prohlásí, že všechny státy tohoto světa „budou souzeny“ stejnou měrou. My ovšem vidíme, že to má

jedno společné: nenávisť. On nedokáže kázat nic, co by nemělo šokovat, zarmoutit, zmást nebo pokořit jeho rodiče a jejich přátele. Kázání, které by oni dokázali pochopit, by pro něho bylo stejně bezvýrazné jako ta báseň, kterou by dokázali odrecitovat. V povaze má i určitý slibný rys nepoctivosti; vedeme ho k tomu, aby říkal: „Církev učí, že ...“, když on ve skutečnosti myslí: „Mám dojem, že jsem nedávno četl u Maritaina nebo někoho podobného, ...“. Má jenom jednu velkou vadu: on skutečně věří. A to by ještě mohlo všechno pokazit.

Ale oba tyto kostely mají společnou jednu dobrou věc: patří dvěma soupeřícím stranám. Už jsem Ti asi říkal, že pokud nedokážeš svého pacienta udržet mimo církev, měl by se stát alespoň vášnivým přízvržencem některé kliky uvnitř církve. Tím nemám na mysli skutečné články víry; čím méně jich bude znát, tím lépe. A my, když chceme vyvolat zlobu, se na články víry příliš nespolehneme. Pro nás je nejzábavnější rozdmýčovat nenávisť mezi lidmi, kteří říkají „mše“, a těmi, kdo říkají „svaté přijímání“, a přitom by jeden ani druhý nedokázal uvést rozdkíl dejme tomu mezi učením Hookerovým a sv. Tomáše Akvinského ve tvaru, který by snesl jen trochu kritičtější zkoumání. Skvělou půdou pro naši činnost jsou také ty zcela nepodstatné věci: svíčky, mešní roucha a tak dále. Naši zásluhou už lidi vůbec nenapadne to, co ten škůdce Pavel učil o jídle a jiných nepodstatných věcech: že totiž člověk bez skrupulí by vždycky měl ustoupit tomue, kdo morální ohledy má. Asi bys čekal, že jim to ponaaučení neunikne. Myslel by sis, že příslušník Low Church bude poklekat a křižovat se, aby křehké svědomí svého bratra z High Church nesvedl k neuctivosti, a člověk z High Church by se těchto skutků měl zdržet, aby nesvedl svého bratra z Low Church k modlářství. A také by to tak dopadlo — nebýt nás. Bez naší neutuchající dřiny by se mohla celá široká stupnice obřadů v anglikánské církvi stát skutečným semeništem pokory a lásky k bližnímu.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Mistrova výtka na adresu většiny společenských aktivistů zněla, že se snaží o reformu, a ne o revoluci. „Byl jednou jeden velmi moudrý a šlechetný král,“ pravil, „který zjistil, že v jeho státním žaláři je velký počet nevinných lidí. A tak nařídil, aby bylo pro nevinné postaveno jiné, mnmohem pohodlnější vězení.“

Pracovníkovi sociální péče Mistr řekl: „Obávám se, že působil víc zla než užitku.“

„Proč?“

„Protože kladete důraz pouze na jeden ze dvou příkazů spravedlnosti.“

„Konkrétně?“

„Chudí mají právo na chléb.“

„A jak zní ten druhý příkaz?“

„Chudí mají právo na krásu.“

Blahopřejeme k narozeninám:

Naše blahopřání letí přes řeku Hudson do New Jersey, přesněji do Elizabeth, kde pan Vít Fojtík oslavuje 6. října 60. narozeniny. Celá krajanská rodina přeje panu Vítovií hodně zdraví a rodinné pohody. Ať Vám Bůh žehná a odmění Vás za Vaší nezištnou pomoc pro okolí a přátele.

Fr. Antonín

Paní Věra Kutilová oslavuje kulaté narozeniny dne 27. října. Milá paní Věro, přejeme Vám hodně zdraví, spokojenosti a hlavně Boží požehnání. Ať Vás posiluje víra a je Vám zdrojem pokoje a radosti.

Fr. Antonín

Minigalerie našich krajanů

The Marcel and Ivana Parikrupas's FAREWELL

První pár, který jsem po příjezdu do Ameriky oddával, byli Ivana a Marcel. Marcela jsem ještě před svatbou připravoval na první svaté přijímání. Oba dva se zapojili do života komunity; a hlavně Ivana, která zpívala při bohoslužbách. Nyní se rozhodli odejít zpět do Česka. Budou nám velice chybět. Ale takový už je život. Chtěl bych manželům Parikrupovým poděkovat za všechno, co pro farnost udělali. pro komunitu. Děkuji jim za přátelství a ochotu pomáhat. Z celého srdce jim za celé naše společenství komunitu přeji dobrý start doma a kopu dětí (jak to plánují). Ať Vás Bůh provází na Vašich cestách.

Důvody odchodu mladých lidí do Spojených Států se v posledních letech podstatně liší od pohnutek většiny emigrantů, kteří přišli před rokem 1989, převážně z politických důvodů. Tak tomu bylo i s Marcelem a Ivanou. Marcel odcestoval v létě 1996, hned druhý den po maturitě na obchodní akademii. Doufal, že začne novou a snad radostnější etapu svého života. S návratem zpět nepočítal. Ivana přiletěla o tři roky později, v únoru 1999. Jejím plánem byl roční pobyt využitý studiem angličtiny. Oba mladí lidé se poprvé setkali v létě 1999 a o rok později se vzali. Byl to první pár, který jsem oddával ve Spojených Státech. Rozhodli se ve Státech zůstat na neurčitou dobu s tím, že se o budoucím domově dohodnou později – časem. Marcel je z Košic a Ivana z druhého konce bývalého Československa, ze západních Čech, Stříbra u Plzně. Čas se naplnil a rozhodnutí padlo na Čechy, kam se vracejí letos v říjnu.

Co vás nejvíce překvapilo, když jste poprvé vstoupili na půdu Spojených Států, konkrétně v New Yorku?!

Ivana: „Mým největším zážitkem byl fenomén, který Američané nazývají „melting pot“, jenž v New Yorku existuje opravdu v nebyvalé rozmanitosti. Ve slovníku jsem našla vysvětlení k tomu heslu: místo, kde přistěhovalci různých kultur vytvoří integrovanou společnost. Co mne také dosti zarazilo –, ale na co jsme si asi všichni zvykli –, byl nepořádek na ulicích. A snad posledním postřehem, který bych uvedla, je stále nízká úroveň stále fungujících bytů.

Marcel: „I pro mne byl snad nejsilnějším postřehem neutěšené prostředí – zápach a odpadky na ulicích, zvláště v letních měsících.

Jak jste zde prožili několikaletou etapu vašeho života?

Marcel: „I když jsme se párkrát stěhovali, celou dobu našeho pobytu v Americe jsme strávili v New Yorku. Všechna ta léta vysloveně utekla jako voda. Jenom na dětech našich přátel a v kalendáři vidíme, že čas letí neúprosně dopředu. Začínali jsme asi jako všichni noví emigranti – těžká, hodinově náročná práce a nízká výplata. Postupem času jsme se však mnoho věcí naučili a získali zkušenosti. Potom i mzda byla lepší a mohli jsme zayčít šetřit. Já jsem většinou pracoval na stavbách a naučil jsem se od každého řemesla slušné základy. Manželka uklízela, pracovala v restauracích a hlídala děti.

Navštěvovali jste pravidelně bohoslužby v Astorii. Jaký byl váš vztah k lidem v komunitě?

Ivana: „ Místní česká komunita je sice malá, ale zato to vytrvalá. Je Vvětšinou pokročilého věku. Vzhledem k našemu aktivnímu zapojení během bohoslužeb i mimokostelních aktivit jsme měli možnost navázat vřelá a přátelské vztahy se všemi věřícími.

Žili jste dlouho ve velkém městě. Váš pracovní vytížení a nabitý program se určitě odrazil a ovlivnily vaši víru.

Ivana: „Měla jsem chvíle radostné i bolestné. Víra je ohromný dar a Bůh mi vždy pomohl nahoru. Tvrdit, že v Americe není čas se modlit a nebo chodit do kostela, je jen pouhý alibismus. Bůh je milosrdný. Každý den může být nový začátek. U Boha je jeden den jako tisíc a tisíc dnů jako jeden. Hospodin zkoumá tvé srdce! Vyrůstala jsem v nevěřící rodině a Bůh mne povolal až v dospělosti. U Boha není nikdy pozdě.

Marcel: „Já jsem též vyrůstal v nevěřícím prostředí a navíc bez rodičů. Důležitost, a dovolím si tvrdit i nezbytnost víry ve svém životě jsem pocítil až po seznámení s mojí budoucí ženou. Čím více opomíjíme modlitbu a díkůvzdání, tím více problémy svazují naše ruce i mysl. Jen v Bohu je pravá svoboda.

Na závěr bych se zeptal. Co vám Amerika dala a co vám vzala?

Marcel: „Snad za největší přínos považujeme zkušenost života v jiné cizí zemi jako takovou. Oba jsme přišli s vědomím, že se budeme muset postarat sami o sebe a pomoc přátel bude možná jenom na začátku. Amerika neocenitelně rozšířila naše obzory. Bohužel ani jeden z nás nemá pravidelnou práci se zaměstnaneckými výhodami (benefits) a naše naděje na zlegalizování pobytu v USA je velmi nejistý. To jsou hlavní důvody našeho návratu domů. Rádi bychom už měli vlastní děti a po celkovém zvážení všech pro a proti jsme se rozhodli kpro odchodu. Amerika nám dala mnoho. Kromě toho již zmíněné skutečnosti si povážíme možnosti si vydělat peníze, se kterými bude nový začátek doma bezesporu snadnější. Život zde nám nevzal nic, snad jen jako všichni ostatní jsme měli málo společného osobního volna. Práce v sobotu byla spíše samozřejmostí než výjimkou.

Prosíme všechny čtenáře Zvonu o modlitbu, aby nám Bůh žehnal v našem konání a zachoval nám pevnou víru. Děkujeme."

Fr. Antonín

Dospělé dítě Jan Čing Hsiung Vu (převzato z Karmelitánského kalendáře 2003)

Význačný čínský diplomat Jan Čing Hsiung Vu není českému národu cizí. Prokázal to ve chvíli nejtěžší, v roce 1938, kdy ze sympatie k českému národu dal svému synu při křtu jméno Václav.

Jméno svaté Terezie z Lisieux jsem zaslechl poprvé v rodině svého přítele, pana Yuana Kia-hoanga, velmi horlivého katolíka. Bydlel jsem v jeho domě v zimě r. 1937 a způsob, jakým se celá jeho rodina navečer shromážděná modlívala růženec, zapůsobil na mě hlubokým dojmem. Náhodou jsem tam viděl obraz svaté Terzie, a tak jsem se zeptal přítele: „Je to Panna Maria?" Odpověděl mi, že je to Ježíšův 'malý kvítek'. – „A kdo je ten Ježíšův malý kvítek?" zeptal jsem se. Přítel ovšem překvapeně odpověděl: „Jak je to možné, vy neznáte ani svatou Terezii z Lisieux?" Dal mi potom francouzskou knížku s nadpisem „Svatá Terezie od Ježíška". Při četbě jejích myšlenek jsem si uvědomil, že vyjadřují mé nejhlubší přesvědčení a názory, které jsem tehdy měl o křesťanství. Výklad svaté Terezie byl právě takový, jaký jsem potřeboval, a to mě přivedlo k tomu, abych se stal katolíkem.

Život Terezie z Lisieux nebyl jednoduchou melodií, nýbrž podivuhodnou symfonií. Je to sice jen dívka, ale dívka moudrá, a je-li prostá jako holubice, je též opartná jako had. Její cestička duchovního dětství je ve skutečnosti vyzrálou cestou, a zdá se, že Terezie si je toho dobře vědoma. Ve své vážné nemoci jednou řekla: „Nechte dobrotivého Boha jednat jako otce. On ví dobře, co jeho malé dítě potřebuje.“ Její starší sestra, sestra Marie od božského Srdce, se jí zeptala: „Jste tedy dítě?" Terezie odpověděla s vážnou tváří: „Ano, ale dítě, které již dávno ví mnoho věcí. Jsem dospělé dítě!" Je to snad pýcha? Jistě ne. Nikdo neví lépe než ona, odkud pochází všechna její moudrost. „Mými ochránci a miláčky v nebi jsou ti, kteří nebe ukradli, jako svatá neviňátka a lotr na pravici. Velcí světcí si ho zasloužili svou prací. Já však napodobím ty zloděje, chci se do nebe dostatí lstí, lstí lásky. Ta je otevře mně i ubohým hříšníkům. Duch svatý mě k tomu povzbuzuje, když praví v knize Přísloví: Pojď, maličký, a nauč se ode mne moudrosti."

Co je na tom nejvíce okouzující, je skutečnost, že Bůh jí dovoluje ukrást ráj, protože ona dovoluje Bohu, aby uchvátil ji samu. „Jak ráda bych pomohla 'božskému zloději', aby mě ukradl! Vidím ho zdaleka a chráním se křičet: 'Zloděj, zloděj!', naopak, přivolávám ho: 'Sem, sem!'"

Lao-c' řekl: „Opravdová ctnost je podobná zloději.“ Zdá se mi, že je cosi paradoxního v díle Ducha Pravdy. A právě proto o všech jeho synech říká sv. Pavel: „Že prý jsme svůdcové, a přece jsme pravdiví; že prý neznámí, a zatím jsme dobře známí; jako zmírající, a hle – žijeme; jako trestu propadlí, a přece

na smrt vydání nejsme; prý jsme smutní, a zatím se stále radujeme; jakoby chudáci, a přece mnohé obohacujeme; jako bychom nic neměli, a zatím máme všechno."

Nejvznešenější pravdy je možno pouze prožívat nebo zakoušet, je však nemožné přemýšlet o nich, a tím méně správně o nich mluvit. Terezie jako moudré dítě to ví velmi dobře. Řekla kdysi: „V životech Pouštních otců se vypravuje, že jeden z nich obrátil veřejnou hříšnici, jejíž skutky pohoršovaly celý kraj. Dotčena milostí následovala světce na poušť, aby tam činila přísné pokání. Ale už první noci – ještě na cestě – uvolnila prudká lítost její pozemská pouta, a poustevník v té chvíli viděl, jak její duši odnášejí andělé do lůna Božího. To je vhodný příklad pro to, co chci říci. Ale pro takové věci není slov."

Rozvoj psychologie v naší době přivedl člověka k takovému stupni sebepoznání a sebeuvědomění, jakého předtím nikdy nedosáhl. Lékem choroby sebe-vědomí není návrat k neuvědomělosti, což je ostatně nemožné, nýbrž ještě další pokrok v poznání sebe samého, až najdeme Boha v nejtajnější komůrce svého srdce. Chceme-li se uzdravit z toho, čemu se říká měšťáctví, nemá význam snít o návratu na venkov. Protože i kdybychom šli na venkov, nesli bychom město s sebou. Pokročili jsme příliš kupředu, než abychom se mohli vrátit. Musíme být takovými světoobčany, abychom se stali občany Božího města, které bylo ještě dříve, než byla stvořena města a venkov. Mou jedinou touhou je vidět lidi tak moudré, že by si uvědomili naprostou bezcennost svého chytráctví; vidět je tak skeptické, že by byli schopni pochybovat i o svých pochybnostech, a tak rozčarované, že by již nemilovali své přeludy a iluze, nýbrž něco nekonečně většího než jsou sami.

Jsem přesvědčen, že Lao-c', by řekl: „Tao dělá vše a já – já nedělám nic.“ Avšak Tao je bytost tak neosobní, že se mi zdá chladné a ledové, kdežto Ježíš je takový plamen lásky, že zapaluje každé vlákno mého srdce. Pro mne, Číňana, spočívá velikost křesťanství ve skutečnosti, že spojuje hlubokou mystiku Lao-c'ovu s důsledným humanismem Konfuciovým.

Taoismus nikdy ani nesnil o tom, že by Tao – bytost čistě abstraktní a neosobní – mohlo pro lidi něco udělat, kdežto křesťanství nás učí, že Boží Slovo přijalo lidské tělo a upřímné srdce bijící pro nás. Konfucius řekl: „Kdo urazil Boha, modlí se nadarmo." Lao-c' však pravil: „Proč si staří vážili Tao? Zda ne proto, že skrze ně kledající nalézají a viník dochází odpuštění?"

Konfuciovův pojem Boha je osobní, ale úzký, pojetí taoistické je naopak široké, ale neosobní. Křesťanský Bůh je Bůh osobní, duchový, věčný. Jeho přirozenost a osobnost však zdaleka převyšují všechny naše pojmy, a právě proto mohl přijmout lidskou přirozenost a lidskou osobnost. Ti, kdož popírají existenci osobního Boha, povyšují se téměř – jak se zdá – nad Boha, neboť si myslí, že jen sami mohou mít osobnost, a Bůh nikoli. Jen Katolická nauka plně uspokojuje mou mysl, neboť křesťanský pojem Boha je zároveň široký i osobní. A právě Terezie utvrdila ve mně víru v mé náboženství, neboť její duše je tak jemná a tak vznešená jako duše Lao-c'ova, a z druhé strany její srdce je tak láskyplné a tak citlivé jako srdce Konfuciovo.

Mše svatě v říjnuzáří 2003 + neoznámené minule

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Sep-03	For the Sanctification and Protection of Priests	Anery
04-Sep-03	Za Jerry Kankrlik	manželka
06-Sep-03	For the Sanctification and Protection of Priests	Anery
11-Sep-03	Za zdraví pro Standu Hoffmeistra	Jana Pecháček
17-Sep-03	Na poděkování Pánu Bohu	Georgia Chamberlain
19-Sep-03	Za Marii Zenahlíkovou	Blažena Stránská
22-Sep-03	Za Martina Krále	George a Hedvika Kratky
24-Sep-03	For the Sanctification and Protection of Priests	Anery
25-Sep-03	Za Martina Krále	Božena Smrčka
26-Sep-03	Za Martina Krále	rodina Bláhova
01-Oct-03	Za živou rodinu Sedleckých	Lucie Chytil
02-Oct-03	Za živou rodinu Scheinostovuu	Lucie Chytil
03-Oct-03	Za Jiřího Soukupa	Libuše Král
05-Oct-03	Za rodinu Jelínkovu z obou stran	rodina Jelínkova
06-Oct-03	Za Martina Krále	rodina Jelínkova

08-Oct-03	Za živou rodinu Chytilovu	Lucie Chytil
09-Oct-03	Za živou rodinu Kratochvílovu	Lucie Chytil
10-Oct-03	Za Annu Vasek	Libuše Král
12-Oct-03	Za zemřelou Felicitas Combs	Peter Combs
15-Oct-03	Za zemřelou rodinu Sedleckých	Lucie Chytil
16-Oct-03	Za zemřelou rodinu Scheinostovu	Lucie Chytil
17-Oct-03	Za Martina Krále	Růžena Bunža
19-Oct-03	Za rodinu Smrčkovu a Pavlicovu	rodina Smrčka
22-Oct-03	Za zemřelou rodinu Kratochvílovu	Lucie Chytil
23-Oct-03	Za zemřelou rodinu Chytilovu	Lucie Chytil
24-Oct-03	Za rodiče Požárkovy a příbuzné	
26-Oct-03	Za Vendelína a Annu Bojanovsku, k nedožitým 100. narozeninám	Octavia Muczokova
28-Oct-03	Za Vlastu Hubáčkovou a zemřelou rodinu	Jerome Ministr
01-Nov-03	Za rodinu Vavrovu, Molnarovu, Lehmovu	Dagmar Lehmová

Zemřeli:

Dne 6. září nás navždy opustil Martin Král, dlouholetý člen komunity v Astorii. Martin byl mezi všemi oblíbený a bude nám hodně chybět. Do Ameriky přišel se svou ženou Libuší v roce 1966. Několikrát se stěhovali, aby se nakonec usadili v Queens, NY. V sobotu 13. září se s ním při mši svaté rozloučila manželka Libuše, děti Leoš a Šárka s rodinami a celá krajanská rodina. Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Díky, Martine, za všechny krásné chvíle, které jsme mohli s tebou prožít. Fr. Antonín

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Jana Pecháček, Alex & Georgia Chamberlain, Alfons & Jacquelin Broz, Olga Vrabec, Libuše Král, Joseph & Gita Hlavinka, Vladimír Palička, rodina Vasek.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci záříjnu:

1. října Stanislav Kotyza, 3. října Liduška Tydlitátová, 5. října Ondřej Šrámek, 6. října Vít Fojtík, 9. října Marie Sedláčková, 10. října Tina Pasáček, 13. října Jarda Nehybka, 20. října Miroslav Lebeda, 25. října Eva Večeřová, 25. října Miriam Munzar, 26. října Margaret Holubář, 27. října Věra Kutilová, 30. října Marie Jelínková.